

OTThontalanság – Magyar Kultúra Napja

2016. január 22.

A stuttgarti Magyar Kulturális Intézet 2015 novemberében felkérte az Erdélyi Világszövetségénél tevékenykedő Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjasokat, valamint a Stuttgarti Magyar Amatőr Színjátszó Köröt, hogy a Magyar Kultúra Napja alkalmából készítsenek egy előadást.

A műsor a haza és az otthon azon témájával foglalkozott, miszerint: El lehet-e azt venni? El lehet-e azt veszíteni? Hogy válhat valaki OTThontalanná? Találhatunk-e új otthonot messze az országunktól? Lehetünk-e otthon bárhol a világon? Az otthon kívül vagy belül van? A válaszok legnagyobb költőinken (*Ady Endre: Én nem vagyok magyar? József Attila: Hazám, Faludy György: Óda a magyar*

nyelvhez, Márai Sándor: Nostalgia) kívül Erdély és Délvidék (*Sütő András: Engedjétek hozzám jönni a szavakat, Kányádi Sándor: Volna még, Domonkos István: Kormányeltörésben*), valamint Stuttgart magyar (*Schultheis Éva: Odahaza*) poétáinak gondolataiban is felvetésre kerültek. A téma nem csak a képzett írókat, és költőket ihlette meg, hanem a népi kultúrát is. Így az egyes verseket hol népdalok, hol popdalok kötötték össze.

Az előadás egy folyamatot mutatott be. A szülőföld látképe tűnt fel az első jelenetben. A versek, a dalok szövegei, valamint a mezőségi tánc Stuttgartba repítette Erdély szépségét. A résztvevők emlékében megjelentek az otthonhagyott családtagok, a régi emlékek, az illatok az ízek. Ezután a boldog képet az otthon elhagyásának gondolata váltotta fel. „*Úgy elmegyek arra helyre, hol még madár sem jár erre...*” énekelték meg Magyarózdón is. Az elvándorlást követően megjelent a magyar nyelv értéke és fontossága. Talán anyanyelvében lehet otthon az ember, távol a szülőföldtől? Domonkos István

Kormányeltörésben, valamint Faludy György *Óda a magyar nyelvhez* című műve pont azt a kettősséget mutatták be, melyek a legjellemzőbbek az otthonról elköltözött honfitársakra. Egyrészt az anyanyelvet elfelejtő, és rosszul beszélő magyarok, akik integrálódtak a befogadó társadalomba, közösségbe. Másrészt az a csoport, akik magyarságukat és nyelvüket őrzik és ápolják az idegen kultúrában is. Faludy György versében a magyar nyelvre jellemző csodálatos szóösszezsengésekkel és a magyar nyelvtani szabályokkal hívja fel a figyelmet anyanyelvünk szépségeire. A magyar nyelv, mint erős kötődési kapocs után a ráeszmélés, a felébredés pillanatai jelentek meg a soron következő művekben. „*Itt minden szép, kapok, amit kérek. / Milyen furcsa íze van a kenyérnek. [...] Szent Isten, hol vagyok?*” (Márai Sándor: *Nosztalgia*). A darab végén Kányádi Sándor *Vannak vidékek* ciklusának egyes darabjai hangzottak el, melyekben a különböző vidékek létezése és változatossága adott egy-egy fénycsóvát a reményre. Természetesen mindezek mellett elmaradhatatlanok voltak Tamási Áron sorai hiszen „*Azért vagyunk a világon... hogy megismerjünk mindent, ... és visszamenjünk oda, ahol otthon lehetünk.*”

A sikeres eseményen közel 80 fő vett részt. Az előadás után erdélyi büfével, zakuszkás és vinetés szendvicsekkel, valamint magyar borokkal várták a szervezők a vendégeket. Újból öröm volt megtapasztalni, hogy egy hivatalos magyar intézet, a Magyar Kulturális Intézet, a Kőrösi Csoma Sándor Program ösztöndíjasai,

valamint olyan stuttgarti szervezetek, mint a Stuttgarter Magyar Amatőr Színjátszó Kör és az Erdélyi Világszövetség összefogásának köszönhetően egy magas színvonalú előadás valósulhatott meg.

Szerző: Fekete Bálint

Fotók: Fenyvesi Péter